

Carol scrie în aceeași manieră în care conduce corul: cu putere, armonie și glorie. În cazul în care te întrebi dacă Dumnezeu lucrează încă, trebuie să citești această carte!

DR. JOSEPH M. STOWELL
Președinte, Moody Bible Institute

Pentru mulțimea de oameni ca mine, care au fost binecuvântați de muzica lui Carol, apariția cărții ei este o veste bună. Fie ca aceste pagini să vă încălzească inimile și să vă atingă viețile.

MAX LUCADO
Scriitor

Când citești *El rămâne credincios* vei începe să înțelegi secretul sunetului unic și dinamic caracteristic corului Brooklyn Tabernacle. Este corul celor mântuiți care cântă despre puterea și credințioșia lui Isus Cristos. Carol Cymbala a experimentat aceeași putere și credințioșie și în viața ei. Fiecare pastor, conducător de închinare și corist ar trebui să citească această carte!

DAVID JEREMIAH
Pastor și scriitor

Carol Cymbala a lăsat în acest volum o mărturie minunată despre puterea Dumnezeului nostru credincios. Inserând fragmente din propria ei călătorie și din experiențele celor pe care i-a întâlnit pe acest drum, Carol depune o mărturie mișcătoare și convingătoare despre credințioșia lui Dumnezeu în orice situație. E o carte care trebuie citită de fiecare creștin.

JAMES T. DRAPER JR
LifeWay Christian Resources of the Southern
Baptist Convention

El rămâne
credincios

Să crezi că Dumnezeu va face ceea ce
numai El poate să facă

El rămâne
credincios

CAROL CYMBALA

DIRIJOARE A CORULUI BROOKLYN TABERNACLE, NEW YORK

ÎMPREUNĂ CU ANN SPANGLER

Retipărire

 CASACĂRȚII

Oradea, 2016

Ediția originală a cărții a fost publicată cu titlul *He's Been Faithful*.
Copyright © 2001 by Carol Cymbala
Publicată cu permisiune din partea The Zondervan Corporation L.L.C.,
un imprint al HarperCollins Christian Publishing Inc.
Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Citatele biblice au fost preluate din versiunea Bibliei în limba română,
traducerea Dumitru Cornilescu.

El rămâne credincios

de Carol Cymbala și Ann Spangler

Copyright © 2016 Casa Cărții

OP 2, CP 30,

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CYMBALA, CAROL

El rămâne credincios / Carol Cymbala și Ann Spangler;
trad.: Mihaela Fodor. - Oradea: Casa Cărții, 2016
ISBN 978-606-732-059-6

I. Spangler, Ann

II. Fodor, Mihaela (trad.)

244

Traducerea: Mihaela Fodor

Editarea: Lavinia Filipaș

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259-472 640

*Celor trei copii ai mei Chrissy, Susan și James,
pe care îi iubesc din toată inima
și îi consider daruri speciale de la Dumnezeu.
În timpul copilăriei au văzut, iar acum, ca adulți,
experimentează faptul că El rămâne credincios.
Soțului meu, Jim,
care a fost o sursă constantă de dragoste
și încurajare în viața mea.*

Cuprins

<i>Nota editurii</i>	13
1. Nimic nu este imposibil	15
2. Dăătorul meu	33
3. Dumnezeu este la lucru	47
4. Acolo unde începe totul	63
5. Când trăiești versurile	79
6. Jertfa laudei	99
7. Cântarea celor răscumparați	115
8. Calea cea mai bună	129
9. Vreau să plec	143
10. Lupta pentru promisiune	155
11. El rămâne credincios	173
<i>Note</i>	183

Mulțumiri

Majoritatea cărților nu vin pe lume ca niște orfani, ci ca membri ai unei familii: editura. Noi suntem în mod deosebit recunoscători familiei noastre. Mulțumiri deosebite lui Scott Bolinder pentru sprijinul lui inițial în acest proiect și lui Cindy Hays ale cărei încurajări, rugăciuni și intuiții au fost neprețuite, mai ales în momentele când încrederea noastră s-a clătinat. Vrem, de asemenea, să-i mulțumim lui Robert Hudson pentru priceperea și sensibilitatea de care a dat dovadă în editarea manuscrisului. Dar chiar și manuscrisul cel mai bine editat nu și-ar putea croi drum în lumea cărților fără ajutorul unui marketing inteligent. În această privință îi suntem recunoscători în mod deosebit lui John Topliff și echipei lui inventive, pentru eforturile lor de a pune pe cât mai mulți oameni posibil în contact cu cartea.

Lucrarea lui Carol Cymbala într-un cartier dur al orașului New York poate fi cuprinsă într-un singur cuvânt: neobișnuită. Ea este compozitoarea și dirijoaarea unui cor care a câștigat premiul Grammy – și cu toate acestea nu știe să citească notele. Este soție de pastor într-o biserică de șase mii de membri plină cu oameni de culoare – iar ea este albă. Cândva o fetiță timidă care a terminat cu greu școala, ea este ultima persoană pe care te-ai aștepta să o vezi în fața unei săli pline la Radio City Music Hall, dirijând, sigură pe sine, corul Brooklyn Tabernacle.

Însă Dumnezeuul lui Carol este Dumnezeuul neobișnuitului. *El rămâne credincios* este relatarea modului în care Dumnezeu lucrează în ciuda – sau poate ca rezultat al – insuficiențelor noastre. Ea știe cât de important este să ne aducem aminte de nevoia noastră disperată de Dumnezeu, datorită felului în care El a lucrat în propria ei viață și la Brooklyn Tabernacle.

Dar credința lui Carol nu s-a manifestat întotdeauna cu ușurință. Au fost momente de îndoială și provocare, ca atunci când un bărbat s-a îndreptat spre amvon cu un pistol ațintit spre soțul ei, Jim. Sau când a fost atacată la ieșire din biserică. Sau când a vrut să-și ia copiii și să fugă cât mai departe de oraș, pentru totdeauna, din cauza efectelor pe care acesta le avea asupra familiei ei.

El rămâne credincios este povestea onestă a frământărilor noastre și a puterii lui Dumnezeu care ne vine în ajutor. Ea este văzută prin ochii lui Carol ca și prin ochii diferiților membri ai corului Brooklyn Tabernacle, care au experimentat harul lui Cristos în moduri remarcabile. Prin ei învățăm că dorurile noastre după Dumnezeu nu vor fi niciodată împlinite de

închinarea făcută de ochii lumii sau ca spectacol. Dumnezeu Se va întâlni cu noi atunci când venim la El cu simplitate, căutând gloria Lui și nu a noastră și spunând lumii din jurul nostru despre lucrările mărețe pe care le-a făcut.

Fie că ești pastor, dirijor de cor sau cineva care dorește o experiență mai profundă cu Dumnezeu, *El rămâne credincios* îți va revigora credința și te va ajuta să înțelegi și mai bine că numai Isus poate răspunde acelui dor adânc, pe care toți îl avem, după ceva mai mult în viață.

Carol Cymbala conduce corul de 275 de membri, câștigător a patru premii Grammy, numit Brooklyn Tabernacle, o adunătură neobișnuită de oameni din diverse medii printre care avocați, doctori și foști vagabonzi. Ea a dezvoltat de-a lungul anilor un stil de muzică ce a transformat închinarea din bisericile de pe cuprinsul Americii și din întreaga lume. Conduce împreună cu soțul ei, Jim, seminarele „Vânt proaspăt, Foc proaspăt” prin care împărtășește pastorilor și dirijorilor de cor din toată țara lucrarea unică de la Brooklyn Tabernacle. Au trei copii, cinci nepoți, trăiesc și lucrează în orașul New York.

ANN SPANGLER este autoarea câtorva cărți best-seller, printre care *Women of the Bible*, pe care a scris-o împreună cu Jean Syswerda. Fostă directoare a departamentului editorial și vicepreședintă la Servant Publications ea a lucrat și ca editor principal al noilor apariții de la Zondervan. Locuiește în Grand Rapids, Michigan împreună cu cele două fiice ale sale.

Nota editurii

Încă din prima sa carte, *Vânt proaspăt, foc proaspăt*, apărută în limba română, Jim Cymbala a prezentat lucrarea deosebită a corului de la Brooklyn Tabernacle, anticipând oarecum faptul că, în foarte scurt timp, urma să apară o carte dedicată lucrării acestui cor. Acest sentiment de așteptare a fost amplificat de toate celelalte cărți ale sale apărute în limba română.

Ne bucurăm să prezentăm cititorilor români cartea *promisă*, scrisă de Carol Cymbala, soția lui Jim.

Trebuie menționat de la bun început că lucrarea corului Brooklyn Tabernacle este diferită de lucrarea corurilor din România. Dacă suntem obișnuiți de cele mai multe ori să considerăm cântarea corului ca fiind o parte firească în programul unei biserici locale (program predictibil de cele mai multe ori), Carol ne prezintă o cu totul altă dimensiune a implicării corului în slujirea ecleziastică.

La începutul anilor '90, Gordon Fee, profesor la Regent College în Vancouver, British Columbia, Canada, făcea, în cadrul unei conferințe creștine, următorul comentariu despre muzică: „Arătați-mi cântările unei biserici, iar eu vă voi arăta teologia acelei biserici.”

Teologia bisericii Brooklyn Tabernacle poate fi văzută cu siguranță în cântările acestui cor. Cântările exprimă bucuria răscumpărării din păcat a unor oameni proveniți din diferite rase și categorii sociale și care, în ciuda tuturor diferențelor, experimentează din plin părtășia, bucuria și unitatea în Biserica lui Isus Cristos.

Recomandăm cu căldură această carte și ne rugăm lui Dumnezeu să fie un instrument de trezire pentru toți liderii muzicali, pentru coriști sau pentru toți credincioșii care dresc să trăiască și să experimenteze o viață creștină îmbelșugată.

Vasile Gabrian

Oradea, februarie 2004

Capitolul 1

Nimic nu este imposibil

Croindu-mi drum prin traficul de pe străzile aglomerate din Brooklyn, îmi vine greu să ignor abțibildurile lipite pe fiecare mașină, în afară de a mea. Unele te provoacă să gândești, altele sunt hazlii, iar câteva sunt prea urâte ca să le menționez. Nimic neobișnuit într-un oraș ca New York, care nu e neapărat faimos pentru modestia lui. Dacă aș lipi vreodată un abțibild pe mașina mea, acesta ar spune următoarele: „Ea habar nu are ce face, dar merge înainte.” Aceasta e gluma care circulă pe seama mea la Brooklyn Tabernacle, biserica pe care eu și soțul meu, Jim, o iubim și în care lucrăm de mai bine de 29 de ani.

L-am văzut pe Dumnezeu făcând lucruri uimitoare în ciuda – sau poate din cauza – insuficiențelor mele fără număr. Duminică după duminică, în timp ce dirijez corul Brooklyn Tabernacle, de 275 de persoane, ochii mei se opresc asupra unei mări de fețe – măslinii, negre și albe – fiecare ascunzând o istorie remarcabilă, fiecare având o poveste incredibilă. Mai târziu, stând la pian, văd prin toată biserica bărbați și femei, fețe strălucind, aud voci înălțându-se în cântare și sunt încă o dată recunoscătoare pentru că mă aflu aici. Aici sunt cea mai fericită. Aici este locul meu.

Mi-am petrecut toată viața în biserică. Tatăl meu, Clair Hutchins, a fost cântăreț de operă devenit pastor. Îmi amintesc că aveam patru ani și stăteam pe genunchii lui, ascultându-l

pe un pastor venit în vizită. Nu-mi amintesc ce a spus, dar nu voi uita niciodată ce am experimentat. Prezența lui Dumnezeu a fost atât de reală, încât m-a copleșit și m-a lăsat cu o foame care mi-a definit viața de atunci încolo.

Da, iubesc biserica, dar nu pentru că a țesut un cocon în jurul meu, izolându-mă de lume. Din contră, acolo am stat față în față cu temerile mele, acolo credința mea a crescut, împingându-mă dincolo de marginile de care nu doream să mă apropiu. Am fost forțată să încerc lucruri care mă speriau de moarte – să vorbesc în public, să dirijez un cor în prezența a mii de oameni, să țin un discurs de acceptare la premiile Grammy și să scriu această carte. Poate că aceste lucruri sunt ușoare pentru alții, dar pentru cineva ca mine, care a preferat întotdeauna să stea în umbră, ele au fost sarcini dificile.

*Da, iubesc biserica,
dar nu pentru că
a țesut un cocon
în jurul meu,
izolându-mă de
lume. Din contră.*

Uneori, viața în biserică a fost oricum, numai liniștită nu. Ca în duminica aceea când un bărbat cu o armă în mână s-a apropiat de soțul meu. Ca în ziua când am fost atacată de o femeie în fața bisericii. Ca în acea seară de vineri când nimeni nu a putut părăsi clădirea după repetiția de cor, pentru că două bande se luptau în stradă.

În fiecare zi intru în contact cu oameni care habar nu au că rădăcinile mele sunt în Vestul Mijlociu și că uneori tânjesc să mă întorc la o viață simplă, undeva departe. De unde să știu? Ei vin de pe străzile aglomerate ale New Yorkului, din Trinidad, Jamaica și Puerto Rico. Unii dintre ei s-au mutat în America, sperând la o viață mai bună. Alții au venit dintr-o sărăcie greu de imaginat, iar câțiva sunt oameni de afaceri, doctori și avocați – toți reuniți în minunata familie care formează biserica noastră.

În acest amestec sunt aruncată și eu. O introvertită în mijlocul extroverților. O femeie albă într-o biserică interetnică. Niciodată destul de încrezătoare că pot să fac ceea ce Dumnezeu vrea. De fapt, cu siguranță nu pot, decât dacă Dumnezeu face ceva. Însă lucrul minunat este că El face. Mereu și mereu. Încă o dată și încă o dată. El izbândește. Despre aceasta vreau să vă povestesc – despre cât de credincios a fost Dumnezeu, an de an, în toate modurile imaginabile. Sper ca povestea mea și poveștile celor pe care îi iubesc să te miște și să te îndrepte spre singura persoană spre care merită să privim, singura pentru care se merită să ne entuziasmăm. În acest scop, vreau să împărtășesc câteva dintre lecțiile pe care le-am învățat în drumul meu. Vreau să te fac să-ți privești limitările nu ca pe obstacole, ci ca pe ocazii prin care Dumnezeu Își arată puterea fără limită și dragostea nesfârșită.

Bunăvoința lui Dumnezeu față de biserică și cor a fost incredibilă. A fost atât de bun cu noi. Cât de des se întâmplă ca cineva care a terminat cu greu liceul și care nu poate nici măcar să citească o notă muzicală, să stea pe scena de la Radio City Music Hall sau pe cea de la Carnegie Hall? Care sunt șansele ca un cor să câștige 4 premii Grammy și să înregistreze 20 de albume? Nu îți spun toate acestea ca să te impresionez, ci ca să îți demonstrez cum Dumnezeu poate crea ceva miunat din slăbiciunea noastră.

Aceasta nu este o poveste despre faimă sau despre senzațiile spectacolului. Corul Brooklyn Tabernacle nu susține spectacole. Nu am oferit fundal muzical pentru superstaruri, nu am cântat la întruniri politice naționale, chiar dacă am fost rugați și nu o dată. Chemarea noastră și bucuria noastră cea mai mare este să Îl lăudăm pe Dumnezeu și să îi facem și pe alți creștini să se apropie de El prin închinare. De asemenea, dorim să cântăm mesajul Evangheliei pentru cei care nu Îl cunosc pe Cristos. Astfel, săptămână după săptămână ne deschidem inimile în fața Lui, așteptând înfrigați, dureros

de conștiinți că, dacă Dumnezeu nu este cu noi, nu ne vom atinge niciodată scopul.

Nu suntem în necunoștință de pericolele care vin odată cu succesul, pentru că știm că Dumnezeu disprețuiește supraevaluarea. El nu ne binecuvântează dacă noi căutăm să ne fim pe plac. „Dumnezeu a îngăduit să câștigăm 4 premii Grammy”, le spun coriștilor, „dar în lume există coruri și mai bune. Singurul motiv pentru care El ne-a binecuvântat este ca să ne poată folosi pentru a atinge cât mai mulți oameni. Deci, amintiți-vă cine sunteți și eu îmi voi aminti cine sunt. Despărțiți de Dumnezeu nu suntem nimic.”

Aceasta este povestea mea și a celor care mi-au influențat viața. Este mai degrabă povestea a ceea ce Dumnezeu poate să facă în ciuda – nu, datorită – slăbiciunilor noastre. Este o istorisire despre cât ne iubește și cum acționează de surprinzător și minunat pentru a duce la îndeplinire ceea ce numai El poate să facă.

Nu este întotdeauna o poveste glorioasă. Lucrurile se mai înfundă câteodată. Credeți-mă că am cunoscut și zile întunecate. Promit să fiu deschisă, atât cât poate o persoană timidă să fie. Au fost momente când am vrut să fug departe de acest oraș, să-mi duc copiii într-un loc mai normal și mai sigur. Au fost atacuri spirituale atât asupra soțului meu, cât și asupra mea. Momente de îndoială și boală pentru mine. Dar prin toate, Dumnezeu mi-a dat puterea să rămân și să învăț, să mă rog și să cred.

Live la Radio City

Să locuiești în New York nu este doar dificil. Traiul aici își are și avantajele lui, ca de exemplu să poți să participi la o varietate bogată de evenimente culturale. Aici se află Carnegie Hall, Opera Metropolitan, teatrul de pe Broadway, Madison Square Garden și bineînțeles Radio City Music Hall a cărui scenă renumită e făcută să semene cu un soare care apune

Într-un ocean de scaune din catifea roșie. În mod normal, o vizită acolo e un prilej de sărbătoare. Dar, așa cum am descoperit, una e să stai în sală și alta să aștepți să dirijezi un cor înaintea unei săli pline.

Mă aflu în cabina mea într-o seară de aprilie în 1987, cu câteva minute înainte de a ieși pe scenă și am simțit cum inima mi se îneacă într-un ocean de îngrijorări.

Corul Brooklyn Tabernacle se pregătise săptămâni întregi pentru debutul lui pe cea mai mare și renumită scenă a lumii. Acum coriștii erau la subsolul sălii, așteptând să urce cei 9 metri până în auditoriu. Scena care urma să ne ridice funcționează pe baza unui sistem hidraulic, considerat cândva strict secret, deoarece a influențat fabricarea avioanelor cargo folosite în cel de-al Doilea Război Mondial. Având lățimea unui bloc, scena creează o intrare memorabilă.

Deși Dumnezeu ne oferise o ocazie remarcabilă în acea seară, pe buzele mele nu exista niciun zâmbet. În acel moment aș fi urcat mai degrabă muntele Everest decât să pun piciorul pe scenă. Nu mai vedeam nimic, oasele îmi erau moi și creierul amorțit. Chiar primul cântec, cel care ar fi dat tonul pentru restul seriei, era spinos și dificil să-i păstrezi măsura, folosind metoda „click track” care sincroniza orchestrația înregistrată cu cea, în direct, de pe scenă. La fiecare repetiție greșeam la număr, iar tobele și corul intrau într-un moment nepotrivit. Dacă în această seară ratam din nou m-aș fi făcut de râs în fața a mii de oameni și aș fi făcut de râs și corul pe care îl iubeam.

M-am afundat și mai mult în scaun, conștientă fiind că mai erau doar 15 minute până la ridicarea cortinei. „Doamne, cum voi reuși să mă descurc?” Nu era nici măcar o rugăciune, pentru că nu aveam nici energia și nici credința să mă rog.

Apoi, în momentul în care m-am aplecat să-mi pun pantofii, atmosfera din încăperea s-a înseninat dintr-odată și am simțit că ceva a coborât peste mine, trecând prin mine ca o undă de lumină și alungând ceața. Pe deplin încurajată, m-am simțit

plină de credință, capabilă să fac ceea ce trebuia oricât de mare ar fi fost presiunea. M-am alăturat corului așezat deja pe liftul uriaș. În timp ce scena se ridica, am știut că sunt pregătită.

Marele oraș

Nimeni nu este mai surprins decât mine de modul în care Dumnezeu a lucrat în viața mea, mai ales când mă gândesc la primul moment în care am văzut orașul New York. Era 1954, chiar la mijlocul primului mandat al lui Eisenhower. Nu aveam decât 6 ani, un copil care pășea într-o lume nouă, inconștient de tot ce se petrecea dincolo de familia lui în clipa în care intram cu mașina în oraș, într-o seară fierbinte de august. Deși aveam geamurile deschise, era atât de cald, încât îmi simțeam picioarele lipite de scaunele acoperite cu mușama ale mașinii noastre, un Mercury 1954. Ori de câte ori încercam să mă desprind de ceilalți copii transpirați de pe bancheta din spate, pielea de pe picioare reacționa ca o bandă adezivă pe care o dezlipiești de pe un pachet. Cred că era chiar și mai incomod pentru mama, care era însărcinată și stătea în față alături de tata.

„Cine a ales locul ăsta?” „De ce ne mutăm aici?” „Nu există niciun pic de iarbă!” s-a plâns fratele meu mai mare, apoi sora și apoi eu când orașul ne-a apărut înaintea ochilor. Noi proveneam din Vestul Mijlociu și pentru niște copii obișnuiți cu spații largi și curți mari, New Yorkul pe timp de noapte a fost un șoc. Un șoc a fost și prima noastră masă. Nu auzisem niciodată de pizza. De ce ar amesteca cineva cașcavalul cu pasta de tomate și cu multe alte chestii ciudate și le-ar pune apoi pe un aluat necrescut care a fost mai întâi aruncat în aer? Unde erau friptura și cartofii, puiul la rotisor, fasolea verde și pâinea albă cu unt? Această mâncare nouă era ciudată și condimentată, un amestec surprinzător de ingrediente, așa cum era și orașul.

Tata acceptase invitația de a deveni pastor la Maranatha Temple, o biserică scandinavă din Brooklyn. Înainte de asta, slujise ca pastor într-o biserică din Chicago.

La o lună după ce am ajuns, mă aflu în biroul tatălui, o fetiță de 6 ani cu părul blond cocoțată pe masă, așteptând cu răbdare ca mama să-mi ridice picioarele și să mă încheie la pantofii de duminică. Deodată, un cap de băiețel s-a ivit de după colț și s-a uitat țintă la mine. A fost prima oară când l-am văzut pe micul Jimmy Cymbala, un băiat cu fața rotundă a cărui familie s-a alătrat bisericii la scurtă vreme după ce am sosit noi. Jim avea 11 ani și a devenit imediat prietenul cel mai bun al fratelui meu Richard. Își petrecea majoritatea timpului la noi acasă, tratându-mă ca pe o soră mai mică, plictisitoare și nimic mai mult.

Din cei șase copii ai familiei, eu eram ultima de la care s-ar fi așteptat cineva să fac ceva memorabil atunci când voi crește. Eram atât de timidă și nesigură. Nu-mi puteam nici măcar aduna curajul să ridic mâna la ore.

Dacă aș putea șterge doar o singură amintire din acele zile de început, aș alege ziua când am avut prima lucrare de control. Pe când ceilalți copii de clasa întâi stăteau aplecați asupra hârtiilor lor, eu stăteam cuminte, nefăcând nimic, nesigură de cum m-aș putea descurca fără un creion cu care să scriu. Au trecut zece minute până când mi-am adunat curajul să cer unul. Iar când în sfârșit am cerut, învățătoarea s-a dezlănțuit, țipând și lovind catedra cu o carte, atât de tare, încât am crezut că se va desface. Dar nu s-a întâmplat nimic. În schimb, m-am prăbușit eu. Pentru o timidă incapabilă să pună gândurile sau sentimentele în cuvinte, aceasta nu a fost cea mai bună modalitate de a porni la drum. Nu mi-a plăcut școala nici atunci și nici de atunci.

Să fiu în biserică era cu totul altceva. Îmi plăcea foarte mult. Aducea atâta încântare și fericire vieții mele de numai 6 ani. Și pentru că pe vremea aceea oricine putea să intre în cor, la orice vârstă, m-am dus și eu, pretinzând că știu să citesc și sperând că îi voi păcăli pe toți ținând în dreptul feței cartea groasă de imnuri. Micul nostru cor nu era cine știe ce, dar cel puțin era acompaniat de o mică orchestră de coarde și un pian.

Serile de miercuri și vinerea și toată ziua de duminică le petreceam în biserică alături de familie, îngenunchind mai tot timpul la altar după fiecare serviciu. Uneori oamenii stăteau acolo momente îndelungate așteptând înaintea lui Dumnezeu. Nimeni nu se gândea la timp, pentru că atunci când te afli în prezența lui Dumnezeu nu mai există timp. Nu te simțeai niciodată zorit. Nu te simțeai niciodată plictisit. Erai fericit și aveai pace.

Uneori oamenii stăteau acolo momente îndelungate așteptând înaintea lui Dumnezeu. Nimeni nu se gândea la timp, pentru că atunci când te afli în prezența lui Dumnezeu nu mai există timp. Nu te simțeai niciodată zorit. Nu te simțeai niciodată plictisit. Erai fericit și aveai pace.

Dar, oricât de bine m-aș fi simțit, viața din biserică era întotdeauna umbrată de amenințarea școlii care mă aștepta luna dimineața.

Pentru mine școala nu a fost niciodată un loc sigur, un loc unde să fiu eu înșămi, să învăț din greșeli și să-mi dezvolt talentele. Oricum nu aveam niciun talent, din câte știam eu, cel puțin nu din acelea remarcate la școală. Eram timorată, incapabilă să mă ridic la nivelul așteptărilor. Eram o visătoare, un copil care iubea lucrurile creative și orice putea face cu mâinile ei, dar ura învățătura. De fapt, modelul elevului de clasă întâi, speriat mi-a definit viața în anii care au urmat.

Cu un nivel atât de ridicat de nesiguranță, poate că te întrebi cum de nu mi-am pitit viața în ungherul cel mai ascuns, făcând din universul meu un loc îngust, dar sigur? Dacă ai auzit de soțul meu, Jim, a cărui primă carte *Vânt proaspăt, foc proaspăt* relatează câteva din felurile în care Dumnezeu a lucrat în viețile noastre, îți vei da seama cât de greu ar fi fost

pentru el să fie căsătorit cu o femeie care s-ar fi încapățânat și ar fi refuzat să își asume riscurile la care Dumnezeu îl chema. Cu toate acestea, nu căsătoria a fost cea care m-a scos din zona mea de confort, nici împrejurările din viața mea, ci sentimentul dragostei incredibile a lui Dumnezeu. Nu doream decât să Îl iubesc și eu la rândul meu cât de tare puteam și am știut întotdeauna că a-L iubi însemna a spune da, oricât de ciudat părea, sau oricât îmi era de teamă. Îmi amintesc că la 17 ani mă rugam: „Doamne, vreau să spun da la tot ce vrei să faci cu viața mea, la tot ce vrei ca eu să fac.” Atât a fost de ajuns.

Este adevărat că provin dintr-o familie de muzicieni. Mama tatălui meu a fost o pianistă talentată, iar tata a înregistrat câteva albume. Cu toate acestea, înclinațiile mele naturale nu au fost niciodată destul de puternice încât să mă ajute să depășesc complexul de inferioritate și teama de a fi în centrul atenției.

În primii ani, Dumnezeu mi-a cerut lucruri mici, deși ele păreau destul de mari pentru mine. În adolescență am cântat la pian și la orgă în biserica păstorită de tatăl meu. Mai târziu, la 22 de ani, eu și Jim păstoream deja o biserică mică în Newark, New Jersey, unde am format primul meu cor. Am invitat la mine acasă șase femei de vârstă mijlocie ca să le învăț o melodie simplă pe care să o cântăm împreună în biserică. Cât de greu putea să fie? Dar mă simțeam atât de tânără și nepotrivită, chiar dacă pastorul era soțul meu. Cine eram eu să le spun acestor femei ceva? Nu mâncasem nimic toată ziua și eram atât de agitată, încât mi s-a făcut rău înainte ca ele să vină și mi-a fost rău după ce au plecat. Dar am supraviețuit.

Mai multe provocări

Prin 1979, eu și Jim eram la Brooklyn Tabernacle. Acum aveam aproape 70 de coriști și ne-am hotărât să facem prima înregistrare. Un lucru a atras după sine altul și așa am ajuns

la un studio din Manhattan unde Frank Sinatra înregistrase „New York, New York.” Producătorul meu avea recomandări minunate; ultimul artist cu care lucrase era Natalie Cole. Pentru că nu am nicio pregătire muzicală și nu știu să citesc notele, nesiguranța și-a făcut din nou apariția sub forma

*Pentru că nu am
nicio pregătire
muzicală și nu știu
să citesc notele,
nesiguranța și-a
făcut din nou,
apariția sub forma
celui mai înalt
munte din lume.*

celui mai înalt munte din lume. Dar am cântat la pian, iar producătorul a invitat alți muzicieni profesioniști să asigure partea de ritm. Am început la 7 seara și am terminat la 2:20 dimineața. Totul s-a făcut în mai puțin de 8 ore – corul, partea solistică, track-ul pentru ritm, totul în afară de orchestrație. Nu se mai auzise de așa ceva, dar noi am făcut-o oricum.

Apoi am plecat la Chicago să înregistrăm orchestra. Mai aveam o singură piesă care avea nevoie de un solist, așa că l-am rugat pe un cântăreț de muzică gospel pe care îl cunoșteam

să o interpreteze. Solistul a cântat-o într-o manieră de spectacol, dar a pus foarte puțină trăire. Pentru mine cea piesă era sacră, așa că mi-am băgat capul pe ușa de la studio și l-am întrebat dacă nu putea să o cânte puțin mai simplu. În loc să zâmbească și să dea din cap, solistul s-a întors și mi-a spus: „Mai scutește-mă” și a continuat să cânte ca mai înainte. Nu am știut cum să răspund. Eram atât de devastată. Această persoană avea pregătire, iar eu nu. Nu mă puteam baza decât pe urechea și inima mea. Așa că am cedat.

Mai târziu Word Music a auzit despre prima noastră înregistrare și a dorit ca să semneze un contract cu corul. Era în anul 1981. Deși Word Music ne-a ajutat mult, anii aceia de început au fost chinători. Muzicienii din Nashville cu care lucram proveneau dintr-o lume a albilor în întregime și habar

nu aveau de genul de muzică pe care îl interpretam noi. Se uitau la mine și vedeau o femeie albă, fiindu-le imposibil să-și imagineze adevărata lume în care trăiam.

Scriam piesele cu un anumit ritm și spirit ca ele să ajungă apoi să fie schimbate la înregistrare. După terminarea unui album eram deprimată. Muzica nu se asemena nicicum cu cea cântată în biserică. Dar continuam să mă gândesc: *Ce știi eu? Nu pot să spun nimic pentru că nu am pregătire. Ei sunt specialiști, că doar din asta trăiesc.* Nesiguranța își ițea din nou capul, împiedicându-mă să exprim ceea ce simțeam în inimă.

Îmi vine să râd când privesc uneori în urmă. Cum de au putut șase femei dintr-o biserică mică din Newark să mă facă să paraliziez? Cum de am putut fi atât de timidă la acele prime înregistrări? Cine mă cunoaște îți va spune că astăzi nu am nici cea mai mică problemă în a-mi spune părerea atunci când simt că muzica o ia pe o pantă greșită. Astfel de amintiri par comice în lumina celorlalte lucruri pe care Dumnezeu mi-a cerut să le fac de atunci, ca de exemplu să dirijez corul în Madison Square Garden sau să predau la mii de dirijori din toată țara.

Forțată să cresc

Îmi dau seama, datorită felului în care Dumnezeu a lucrat în viața mea, cât de important este să I te supui. De atât de multe ori relația cu El se degradează pentru că suntem hotărâți să ținem cu dinții de viețile noastre. Devenim încăpățânați și egocentri. Sau ne speriem în clipa în care ne simțim forțați, deranjați sau zgândăriți și ne retragem în carapacea noastră. Ceva trebuie să fie greșit, ne gândim noi, dacă ne simțim astfel. Ultimul lucru pe care îl vrem, oricare dintre noi, este să apărem într-o lumină proastă. Preferăm să nu riscăm. Vrem să ne încredem și să ascultăm de Cristos – dar numai până la un punct.